
Imreh András

ÓVODA

Minek maradna bent? Ha nem szereti,
ha jönne haza már ebéd után,
ha reggel különben is megígértük?
Minek feküdjön egy idegen ágyon,
nyitott szemmel a vasszekrény előtt,
két leszámolhatatlan fekete
báránycájával – veled és velem?
Hogy úgy éljen, ahogy a többiek?
Hogy szabad maradjon a délutánom?
Hogy uzsonnázzon, ha már befizettük?
Nem, én érte megyek, hazahozom,
a zebrán csak fehér csíkokra lépünk,
megkérdzem, hogy mi volt az ebéd,
ha nem tudja, azt mondom: „persze, rég volt”,
itthon együtt meghámozunk egy almát,
lefektetem és olvasok neki
(a Findusz karácsonyát, nyolcvanadszor),
és ha képhez érek, megmutatom,
és ha elalszik, kisettenkedem,
vagy tíz percre mellékucorodom,
a feje mellé teszem a fejem,
és egy óra múlva együtt kelünk fel.
Mit számít, ha közép- vagy hosszútávon
minden rossz lesz, ha most minden nagyon jó?

LÉGGÖMBÖK HÉLIUMMAL

Gumicukorszínű csokor.
Ebéd előtt
letettük őket a plafonra.

Aztán szüret,
ha elég hosszú volt a száruk.
A kicsik néha székre álltak.

Én fejre álltam volna inkább,
hogy közelebb kerüljek,
ha a madzaghoz nem is, a léggömb lényegéhez.

Odabent
oly jámborak, olyan magukba fordulóak:
terhes lányok, csücsöri köldökükkel,

elhúzódnak a szűrős
kaktuszoktól. Ha lépcső van a házban,
felsomfordálnak a legfelső emeletre.

De kint a kertben,
mint a vérszagot kapott véredek,
hiába is kötöttük a csuklónkra a pórázt,

éreztük, úrrá lesz rajtuk a légszomj,
a súlytalanság eufóriája,
és mi is légszomjasan fuldokoltunk,

mint egy felhőkarcoló tetején,
mert máris indultak volna zuhanni
a kék betonba.

Ágai Ágnes

ÁTVÁLTOZÁSOK

Tegnap szerteágaztam. Szerte.
Voltam hangfoszlány,
mely óvatlanul a fülbe mászik,
és ott éteri dallammá magaslik.
Voltam faág,
dús, ernyős lombozattal,
gyökeret eresztettem a földben, széttárt
ujjakkal kapaszkodtam, ráhálóztam magam,
és befontam.
Voltam illat,
kesernyés, finom, tovaszálló,
szipákoló orrok gyönyöre, eloszlottam a légben,
keveredtem holmi közönséges szagokkal,
és senki nem ismerte fel hajdani énem.

Voltam becéző szó,
puha, odabújó, sustorgó simogatás,
a nyelv játéka, perdülő tánca, ritmusa, íze.
Voltam csapadéknak nevezett lé,
pihe formájú hó, darává lazult nedvesség,
majd esőbe fordultam, ráhullottam a házak tetejére,
az utak hátára, és tocsogóvá tettem a földet.
Voltam jármű,
nehézkés testű, lihegő, fujtató
fémállat, melyet betuszkolnak az ól-garázsba,
miután gyomrát teletöltötték folyadékkal.
Voltam ember formájú ember,
aki önmagával bíbelődik,
titkokat fejt, műveleteket végez, szeret- és kezik,
faggatja a világot, amiről azt hiszi, számára készült,
és feleletet keres a szénakazalban.

DRÁMA

Előhívlak. Előidézlek.
Alakod szétfutó szálait egybegyűjtöm.
Csokorba foglak.
Színeidre bontlak.
Hulló szirmaid megtapasztom.
Testté gyúrlak.
Emberré lehellek.
Szavakat pergetek ajkaidra.
Szemedbe fényt sugározok.
Érzések áramkörébe kötlek.
Ideghuzalokba csavarlak.
Belemerítelek a térbe.
Síkok keresztmetszetébe húzlak.
Tájképet rajzolok köréd.
Nyüzsgő lényekkel ütköztetlek.
Visszateremtelek.
Mozdítalak.
Nézlek.
Magamévá gyúrlak.
Megöllek.